

“मीठे बच्चे- बाबा, टिचर र सतगुरु तीनवटै परमप्रिय हुनुहुन्छ, तीनवटै एक हुनुहुन्छ। त्यसैले याद गर्न पनि सहज हुनुपर्छ।”

प्रश्न:- यस कलियुगमा सदा जवान को रहन्छ र कसरी?

उत्तर:- यहाँ रावण (विकार) सदा जवान रहन्छ। मनुष्य बूढो भए तापनि उसमा जुन विकार छ, क्रोध छ... ती कहिल्यै बूढो हुँदैनन्। ती सदा जवान रहन्छन्। मर्नेबेला सम्म पनि विकारको आश भइरहन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- काम महाशत्रु हो तर मनुष्यको उही परम मित्र हो। त्यसैले एक अर्कालाई हैरान गरिरहन्छन्।

गीत:- म एक नन्हा सा बच्चा हुँ.....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले बाबालाई याद गर्छन्। सम्झन्छन्- हामी यस समय माया अथवा रावण बलवानको बन्धनमा फँसेका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- यसबाट छुडाउने समर्थ हुनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी आत्माहरू बलहीन छौं। रावणले बलहीन बनाएको छ। यो ज्ञान कुनै मनुष्यहरूमा छैन। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई ज्ञान दिनुहुन्छ। तिमी कति सर्वशक्तिमान् विश्वको मालिक थियौ। अब कति कंगाल, निर्बल भएका छौ। यसैले सबैले पुकार्छन्- हे परमपिता परमात्मा! हामीलाई आएर यस रावणको बन्धनबाट छुटाउनुहोस्। हे पतित-पावन आउनुहोस्। उही पतितहरूलाई पावन बनाउने वाला हुनुहुन्छ। यस समय हो रावण राज्य, स्वर्गलाई राम राज्य, नर्कलाई रावण राज्य भनिन्छ। रावण पनि बलवान छ, राम पनि बलवान हुनुहुन्छ किनकि दुवैले आधा-आधा कल्प राज्य गर्छन्। मनुष्य त सबै पतित छन्। तिमी पनि पहिले पतित थियौ, अहिले पतित-पावन आएर तिमीलाई पावन बन्ने ज्ञान दिइरहनु भएको छ। योग र ज्ञान। पहिला त बाबासँग योग हुनुपर्छ। दुनियाँमा बाबा अलग, टिचर अलग, गुरु अलग हुन्छन्। याद गर्नु पर्ने हुन्छ। फलाना टिचरले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। तिमीले तीनवटै सम्बन्धले एकलाई नै याद गर्छौं। तीन वटैको नाम एकै शिव हो। परमप्रिय परम पिता, परमप्रिय शिक्षक, परमप्रिय सतगुरु उहाँ एकै हुनुहुन्छ। मनुष्यले त टिचरलाई अलग, गुरुलाई अलग, बाबालाई अलग याद गर्छन्। उनीहरूको नाम रूप अलग-अलग हुन्छ। यहाँ तीन वटैको नाम रूप एउटै बुद्धिमा आउँछ। रूप निराकार छ, नाम शिव हो। बुद्धिमा एकै याद आउँछ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- म आउँछु तिमी बच्चाहरूलाई यस मृत्युलोक देखि लिएर जान, जसको निसानी पनि देखिरहेका छौ। बलवान बन्न मायाले धेरै सामना गर्छ, विघ्न पाउँछ। तिमीले धेरै चोट खान्छौ। मायाले कहिले जोडले थप्पड मार्छ, कहिले हल्का। जोड सँग यसरी मार्छ, जसकारण विकारमा पनि गिर्न पुग्छन्। फेरि त्यो असर धेरै समय चल्ल। बुद्धिको मानौं ताला लाग्छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ- मायाले भुलाउने धेरै कोसिस गर्छ। तर तिमीले भुल्नु हुँदैन। जति तिमीले मलाई याद गर्छौ, त्यति वर्सा पनि बुद्धिमा आउँछ र उच्च पद पनि पाउँछौ। यस्तो कुनै बच्चा छैन होला, जसलाई पिताको वर्सा याद नआओस्। वर्सा बच्चाहरू सँग छिप्न सक्दैन। तिमीलाई पनि थाहा छ- हामीले विश्वको बादशाही लिन सक्छौं, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। सबैले एकनाश राजधानी त लिन सक्दैनन्। यो

राजधानी स्थापना भइरहेको छ, अरू जो आउँछन् उनले कुनै राजधानी स्थापना गर्दैनन्। यस्तो भनिदैन— उनीहरू रावणको राज्यमा आउँछन्। रावणको कनेक्शन छ नै भारतवर्ष सँग। यहाँ नै रावणलाई जलाउँछन्, अन्त त रावणलाई जानेकै छैनन्। आधाकल्प पछि रावण राज्य हुन्छ। अवश्य सूर्यवंशी वा चन्द्रवंशीबाट नै इस्लामी धर्म निस्केको हो। एक धर्मबाट नै फेरि अरू वंशावली निस्कन्छन् नि। यस्तो होइन— त्यो वंशावली हुँदा त्यतिबेला वहाँ रावण राज्य हुन्छ। होइन, अरू त पछि आउँछन्। बाबाले त आएर राजधानी स्थापना गर्नुहुन्छ। उनीहरू कुनै आधामा, कुनै पौनेमा आउँछन्। सतोप्रधानबाट फेरि तमोप्रधान बन्नु छ। उनको लागि अल्पकालको सुख र बहुतकालको दुःख हुन्छ। यो पनि खेल सम्झाइन्छ। पहिले पावन थिए, फेरि पतित बन्छन्। पहिले एकै देवी-देवता धर्म थियो। फेरि अरू धर्मको वृद्धि हुन्छन्। देवताहरू स्वयं नै हिन्दू बन्छन्। फेरि किसिम-किसिमको वृद्धि भइरहन्छ। ती फेरि आफ्नो धर्म स्थापकको पछाडि जान्छन्। देवता धर्म प्रायः लोप हुन्छ। हुन् सबै देवी देवता धर्मका, तर आफूलाई देवता भन्न सक्दैनन् किनकि पवित्र छैनन्। पवित्रता विना आफूलाई देवता कहलाउनु बेकायदा हुन जान्छ। जो वास्तवमा देवी देवताहरू थिए, उनै फेरि क्षत्रिय, फेरि वैश्य, शूद्र बन्छन्। अहिले फेरि तिमी ब्राह्मण बनेका छौ। यो कुरा अरू धर्मकाहरूले बुझ्दैनन्। देवता धर्मका नै यहाँ आउँछन्, बाँकी त पछि आइरहन्छन्। पछि गएर वृद्धि धेरै हुन्छ। मुख वंशावलीको वृद्धि हुन्छ। प्रजापिता ब्रह्मा, ब्राह्मण धर्म अहिले स्थापना हुन्छ। प्रजापिता ब्रह्माका बच्चाहरू अवश्य ब्रह्माकुमार कुमारीहरू हुन्छन् नि। ब्राह्मण वर्णवाला नै देवता बन्छन्। धेरै आएर ज्ञान लिनेछन्।

तिमीले पुरुषार्थ गर्छौं सूर्यवंशी राजधानीमा आउने। त्यसमा पनि मुख्य हुन् ८, बाँकी त वृद्धि भइरहन्छन्। जो मम्मा बाबाको बन्छन्, केही सुन्छन्, उनीहरू आउँछन्। प्रदर्शनीमा धेरै आउँछन्। त्यसबाट कुनै निस्कन्छन्, जसले राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्छन्। सबैभन्दा पहिला बाबाको परिचय अवश्य हुनुपर्छ। कसैले फेरि लिंग रूप भन्छन् वा ज्योति-स्वरूप भन्छन्। बाबालाई चिनेपछि ब्रह्म जो महत्त्व हो, त्यसलाई फेरि भगवान् भन्न सकिँदैन। परमपिता परमात्मा त नलेजफुल हुनुहुन्छ। ब्रह्म नलेजफुल कहाँ छ र। तिमीले उनलाई सोध्छौ— आत्माको रूप कस्तो छ? भनिदिन्छन्— लिङ्ग रूप किनकि लिंग रूपको नै पूजा हुन्छ। स्टारको पूजा त कहीं हुँदैन। नजान्नाको कारण फेरि केही न केही बनाउँछन्। कण-कण सबैमा भगवान् भनिदिन्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— आत्मा त स्टार हो, आत्माहरूको समुह पनि देख्न सकिन्छ। जब सबै आत्माहरू फर्केर जान्छन्, त्यतिबेला ठूलो समुह हुन्छ नि। त्यसलाई भनिन्छ सूक्ष्म भन्दा पनि सूक्ष्म। साक्षात्कारबाट कसैले केही बुझ्न सक्दैन। मानौं कसैलाई शिवको अथवा ब्रह्मा विष्णु शंकरको साक्षात्कार भयो, तर फाइदा केही छैन। यहाँ त सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यलाई जान्नुपर्छ। यो पढाइ हो। परमात्मा पनि एक स्टार हुनुहुन्छ। यति सानो चीजको हेर कति महिमा छ। ज्ञानको सागर, प्रेमको सागर, सुखको सागर... उहाँले नै सारा काम गर्नुहुन्छ। यसलाई भनिन्छ— अति गहन कुरा।

बाबा भन्नासाथ बुद्धिमा आउनुपर्छ— अवश्य स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ। भन्दछन् पनि— अवश्य भगवान् कहीं न कहीं आउनु भएको छ। यदि गीताको भगवान् श्रीकृष्ण भए देहधारी त छिप्न सक्दैनन्।

यो त बिल्कुलै गहन कुरा हो। कहिल्यै सुनेका छैनौ— परमपिता परमात्मा के चीज हो, आत्मा के चीज हो? केवल भनिदिन्छन्— भृकुटीको बीच चम्किन्छ अजब सितारा। फेरि त्यसलाई परमपिता परमात्मा भनिदिन्छन्। अब आत्मा र परमात्माको रूपमा फरक त केही पनि छैन। के परमात्मा कुनै भारी चीज हो वा धेरै प्रकाश हो? उहाँ त केवल नलेजफुल हुनुहुन्छ। गति सद्गतिको लागि ज्ञान दिनुहुन्छ। त्यसैले ज्ञान सागर हुनुहुन्छ। अब ज्ञानको सागर परमपिता परमात्मालाई भनिन्छ वा रावण मतमा चल्ने मनुष्यहरूलाई? बाबा भन्नुहुन्छ— म अथोरिटी हुँ, बाँकी यो सबै भक्ति मार्गका सामग्री हुन्। ब्रह्माको हातमा शास्त्र देखाउँछन् तर उनलाई यो थाहा नै छैन— ब्रह्मा को हो! बाबा भन्नुहुन्छ— मैले पहिला पनि भनेको थिए— म साधारण वृद्ध तनमा आउँछु। यस नंदीगण द्वारा आएर ज्ञान सुनाउँछु। मनुष्यले भागीरथ पनि देखाउँछन् छन् भने गाई मुख पनि देखाउँछन्। अब भागीरथबाट पनि गंगा, बयलबाट पनि गंगा देखाउँछन्। सही-गलत के हो, बुझेका छैनन्। के बयल जनावरबाट गंगा निक्लिएको हो? गौमुख देखाउँछन् त्यसैले गाई हुनुपर्छ। नंदीगणलाई बयल देखाउँछन्, यी मेल त वास्तवमा छन्। मनुष्य हुन्। यदि गाई भन्ने हो भने पनि माता त हुन् नि। यी कुरालाई मनुष्यले बिल्कुलै भुलेका छन्, राइट केही पनि बताउँदैनन्। ब्रह्माद्वारा सूर्यवंशी राज्यको स्थापना भइरहेको छ। यहाँ कुनै राजाई त छैन। बेहदका बाबाले बेहदको राज्य दिनुहुन्छ। पढाइद्वारा जो सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी घरानाका जो हुन्, उनको बुद्धिमा यो बस्छ। पहिले यो निश्चय हुनुपर्छ— शिवबाबाले नै हामीलाई सँगै लिएर जानुहुन्छ। कुनै गुरु गोसाईंको यो भन्ने तागत नै छैन। पतित-पावन त एक बाबा नै हुनुहुन्छ, उहाँलाई नै याद गर्छन्— आएर पावन बनाउनुहोस्। नयाँ सो पुरानो, पुरानो सो नयाँ— यो त हुनु नै छ। परमपिता परमात्मा सिवाय पावन दुनियाँ कसैले बनाउन सक्दैन। बाबासँग नै सूर्यवंशी र चन्द्रवंशी राजाईको वर्सा मिल्छ। यहाँ त केही पनि राजाई छैन। यो धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा हो। मनुष्यले सम्झन्छन्— शास्त्र सत्य छन् किनकि भगवान्ले बनाउनु भएको हो। उनीहरूलाई यो थाहा नै छैन— भगवान्ले मनुष्यको तनमा आएर गीता सुनाउनु भएको हो। त्यसमा कृष्णको नाम लेखिदिएका छन्। यो भूल बुद्धिबाट निस्कियोस्। पहिले शिवबाबालाई जानून्, अनि बुझ्नेछन्— उहाँले स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ। नजान्नाले लडाइँ-झगडा गरिरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी स्वर्गमा उच्च पद पाउन लायक छैनौ। दैवी गुणवाला छैनौ, धारणा हुँदैन भने विकार अवश्य हुन्छन्। हुन त कोही वृद्ध छ, क्रोध त उसमा पनि धेरै हुन्छ। क्रोध बूढो हुँदैन। आजकल वृद्ध पनि विकारमा जान्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— काम महाशत्रु हो, मनुष्यहरूको लागि फेरि मित्र हो। विकारको लागि हेर कति हैरान गर्छन्। रावण सबैको मित्र हो। विषद्वारा जन्म भएको हो नि। विषद्वारा जन्म मतलब रावणद्वारा जन्म। मनुष्यले बुझेका छैनन्— बाबाको श्रीमतमा चलून्, तब सपूत कहलाऊन्। विकर्म गर्छन् भने झट्ट सावधानी दिइन्छ। धेरैमा केही न केही बानी हुन्छ। झुटो बोल्ने, चोरी गर्ने, माँग्ने। बाबा भन्नुहुन्छ— म त दाता हुँ, तिमीले कसैसँग किन माँग्छौ! जसलाई इनशयोर गर्नु छ, ऊ आफैले गर्छ। कहिल्यै पनि नमाँग। आज बाबाको जन्म दिन हो, केही त पठाइदेऊ— यसरी माँग्नु हुँदैन। सम्झाउनु पर्छ— बीमा गर्नु छ भने ठीक छ गर। भक्ति मार्गमा मनुष्यले आफूलाई बीमा गर्छन् ईश्वरमा, जसलाई दान भनिन्छ। त्यसको फल पनि

बाबाले दिनुहुन्छ। त्यो हो हदको बीमा, यो हो बेहदको। भक्ति मार्गमा भन्दै आएका छन्— परमपिता परमात्माले यो भक्तिको फल दिनु भएको हो। धनवान छ भने भन्छन्— यो अधिल्लो जन्मको कर्मको फल मिलेको हो। कुनै गरिब छ किनकि बीमा गरेको छैन त्यसैले धन मिल्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो पासमा नै सबैले इनश्योर गर्छन्। भन्दछन्— यो भगवान्ले दिनु भएको हो। भक्ति मार्गमा तिमीले इनश्योर गर्छौं, हदको। अहिले डायरेक्ट बेहदको बीमा गर्छौं। माता-पिताले हेर बीमा गरेका छन्, त्यसैले रिटर्नमा कति दिनुहुन्छ! कन्याको पासमा त पैसा हुँदैन। उनी फेरि यस सर्भिसमा लागे भने सबैभन्दा अगाडि जान सक्छन्। मम्माले केही पनि इनश्योर गरिनन्। हो, शरीर यस सर्भिसमा दिइन्, त्यसैले कति उच्च पद पाउँछिन्। आत्माले जान्दछ— म यस शरीर द्वारा बेहदका बाबाको सेवा गरिरहेको छु। जगत अम्बाको कति ठूलो पद छ। जगत अम्बा ज्ञान ज्ञानेश्वरी फेरि उनै राज-राजेश्वरी बन्छिन्। यो सबैथोक तिमीले नै जान्दछौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सपूत बन्नको लागि बाबाको श्रीमतमा चलनु छ। जति पनि खराब बानी छन्— माँग्ने, चोरी गर्ने वा झुटो बोल्ने, ती निकाल्नु पर्छ।
- २) आफ्नो सबैथोक बाबाको पासमा इनश्योर गर्नु छ। शरीर पनि ईश्वरीय सेवामा लगाउनु छ। मायाको प्रवेशता कुनै पनि कारणले नहोस्, यसमा सावधान रहनुपर्छ।

वरदानः— मेरो-मेरोलाई तेरोमा परिवर्तन गरेर श्रेष्ठ लक्ष्यलाई प्राप्त गर्ने, नष्टोमोहा भव

जहाँ मेरोपन हुन्छ, वहाँ हलचल हुन्छ। मेरो रचना, मेरो दोकान, मेरो पैसा, मेरो घर... यो मेरोपन थोरै पनि किनारामा राख्यौ भने लक्ष्यको किनारा मिल्दैन। श्रेष्ठ लक्ष्यलाई प्राप्त गर्नको लागि मेरोलाई तेरोमा परिवर्तन गर। हदको मेरो होइन, बेहदको मेरो। त्यो हो मेरो बाबा। बाबाको स्मृति र ड्रामाको ज्ञानद्वारा “नयाँ केही पनि होइन” को अचल स्थिति रहन्छ अनि नष्टोमोहा बन्छौ।

स्लोगनः— सच्चा सेवाधारी बनेर निःस्वार्थ सेवा गर्दै गयौ भने सेवाको फल स्वतः मिल्छ।